

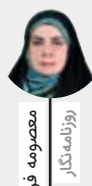
هر قدم، یک امید

روایتی از پویش های مردمی که هم زمان با شروع سال تحصیلی برای برقراری عدالت آموزشی آستین بالا زده اند

عکس: حدیث نقیانی - شهروار

گزارش
روز

مقصوده فرمانی
روزنامه نگار

همه چیز از یک ایده خلاقانه شروع شد و سال به سال قوت گرفت. شبکه های اجتماعی و دنیای مجازی با وجود برخی چالش هایی که برای روابط انسانی و خانوادگی به وجود آورده اند، بستر جدیدی را فراهم کرده اند تا اتفاقات خوب و ابتکارات بشردوستانه در فضای بزرگ تری مجال ظهور پیدا کنند. پویش «مداد رنگی» برای کمک به دانش آموزان کم بضاعت شروع شد و در فضای مجازی چرخید و دست به دست شد تا نشان دهد چگونه نوع دوستی، آن هم از نوع حمایت از یک قشر خاص می تواند آینده یک نسل را تغییر دهد. این جریان های سرنوشت ساز در مشهد کم نبوده اند و نیستند.

حامیان دانش آموزان مستعد

با گذراندن روایت را از اینجا شروع کنیم. قصه آدم هایی که برای به دست آوردن یک لقمه نان ناگزیرند سخت و بی رحمانه کار کنند هنوز تمام نشده است. زیر آسمان این شهر خانواده های زیادی هستند که دورترین و بزرگ ترین آرزوی شان پیدا کردن اولین وعده غذایی بعدشان است و آفتی دورتر و روشن تر از این ندارند. مردمانی که جبر زمان همه چیز را از آن ها گرفته است، حتی همه امیدها و آرزوهای شان را. گاه دنیا آن قدر به آن هاسخت می گیرد که زندگی را فراموش می کنند. کودکان شان کودکی کردن را از یاد برده اند، تحصیل، درس، کتاب و مدرسه را.

اما همه قصه این نیست. آن طرف این روایت، کسانی هستند که برای خوب کردن حال همشهری های شان آستین بالا زده اند و ایمان دارند بین همین خانواده هایی که با فقر دست و پنجه نرم می کنند، دانش آموزانی هستند که شانس خوب زندگی کردن را دارند. توانمند و مستعد هستند و می توانند برای خود و حتی دیگران دنیای بهتری بسازند، البته اگر دست حمایتگری باشند.

واژه های «مهربانی» و «ایرانی» به طور عجیبی با هم عجین شده اند و حتی در شرایط سخت دست به دست هم دادند تا دانش آموزان دغدغه ای جز تحصیل نداشته باشند و همه گیری کرونا این موضوع را ثابت کرد و حمایت و پشتیبانی ها هنوز هم ادامه دارد.

هرچه مردم ما حتی در شرایط سخت دست به دست هم دادند تا دانش آموزان دغدغه ای جز تحصیل نداشته باشند و همه گیری کرونا این موضوع را ثابت کرد و حمایت و پشتیبانی ها هنوز هم ادامه دارد.

همه باید شریک باشند

تعداد این پویش ها و خبریه ها در مشهد یکی، دو تا نیست که خود را موظف به حمایت از دانش آموزان می دانند.

سمیرا صبوری، بانی یکی از جریان های مردمی است که از سال ۱۳۹۶ کار خود را شروع کرده اند و در کنار محصلان کم بضاعت مشغول، روستاها را هم مد نظرشان دارند و امسال با نصد بسته نوشت افزار برای آن ها آماده کرده اند. او معتقد است: این پروسه فرایند پیچیده ای دارد و تنها محدود به آماده کردن نوشت افزار نیست. برخی دانش آموزان پنج، شش سال از فضای تحصیل و مدرسه دور بوده اند و بعد از بازگشت، با فضای مدرسه نا آشنا و غریبه هستند و نیاز است

که کارشناسان حوزه روان شناسی مداخله کنند. این پویش ها نیازمند یک تیم منسجم از حامیان مالی و کارشناسان دیگر است. صبوری، راه اندازی چنین پویش هایی برای کمک به تحصیل دانش آموزان کم بضاعت را نمایانگر این می داند که نوع دوستی در شهر و ایران ما فقط یک شعار نیست و واقعیت دارد.

تقویت بنیه علمی

رضا پودینه، دبیر خبریه رهروان بصیرت، هم بر این باور است که پویش های مردمی همیشه یاری رسان و گره گشای مشکلات بزرگ بوده اند. مجموعه آن ها از سال ۱۴۰۱ فعالیت رسمی خودش را شروع کرده و البته کار آن ها با بقیه خبریه ها کمی متفاوت تر است. پودینه می گوید: نگرانی خانواده ها برای تأمین مایحتاج فرزند دانش آموزان به حق است و جای پیگیری دارد اما برای ما موضوع اساسی تر، ارتقای سطح تحصیلی و آموزشی آن هاست. به همین دلیل در کنار تهیه نوشت افزار با همراهی خدمتگزاران و خادمان آموزش و پرورش برای تقویت بنیه علمی وقت می گذاریم و حمایت و کمکشان می کنیم و یاری رسان خانواده ها هستیم، به نظر من این موضوع مهم تر از توزیع بسته های نوشت افزار است. به همین خاطر از سال ۱۴۰۲ کار آموزش را برای دانش آموزان حاشیه شهر شروع کردیم که در حال حاضر سه پهنه سیدی، پنج تن و جاده سیمان را شامل می شود.

از نظر او، اینکه در آغاز سال تحصیلی، هر کسی سعی می کند سهمی در مهر مهربانی ها داشته باشد، شایسته قدر دانی است و اعتراف می کند که این همدلی مثال زدنی، کار خیلی از خانواده ها را راه انداخته است.

پودینه می گوید: هفده معلم و مربی داریم که در حوزه آموزش فعال هستند. با همکاری آموزش و پرورش و مدارس، دانش آموزان کم بضاعت به ما معرفی می شوند و به طور کامل رایگان از خدمات ما بهره مند می شوند که یک بخش آن آموزش دروس تخصصی است و بخش دیگر حوزه تقویتی درس ها و کمک به محصلان.

او صحبت هایش را با این توضیح کامل می کند: در حقیقت خدمات آموزشی ما شامل سه سال اول دوره ابتدایی و سه سال آخر مقطع متوسطه می شود، به این شکل که در دوره ابتدایی دانش آموزانی که نیاز به دروس تقویتی دارند، مربیان مجموعه ما این درس ها را با ز خوانی و دوباره خوانی می کنند. این راهم اضافه کنیم که بیشتر دانش آموزانی که شناسایی کرده ایم، از خانواده ایتم هستند.

پودینه که خودش بزرگ شده در یکی از محدوده های حاشیه شهر است، می داند که خانواده هایی که در این محدوده ساکن هستند با چه مشکلاتی گریبان گیرند و غالباً فرزندان قید تحصیل و درس خواندن را می زنند. او می گوید: این موضوع همیشه فکرم را مشغول کرده بود که هیچ کودکی در حاشیه شهر نباید از تحصیل باز بماند و با این بینش همیشه به فکر راه انداختن مجموعه ای خبریه بودم. گروه ما حتی اگر یک نفر از بازماندگان تحصیلی را به چرخه آموزش برگرداند، مزد خود را گرفته است. البته ما سراغ دانش آموزان خاص و بزه دیده هم می رویم و برای بازگرداندن آن ها به چرخه اجتماع تلاش می کنیم. از صمیم قلب خوشحالم وقتی می بینم با کمک بچه های این مجموعه دانش آموزی که در یازده یا دوازده سالگی معता شده، دوباره به پشت میزهای کلاس و درس برگشته است. او این نکته را تأکید می کند که پویش های مردمی خیلی یاری رسان هستند و باید فضای تعامل بین آموزش و پرورش و بهزیستی بیشتر شود زیرا آموزش و تحصیل بچه ها می تواند مانع آسیب های اجتماعی زیادی شود.

یاوران اندیشه، حامیان تحصیل

جلسات مدون درسی به صورت هفتگی، برگزاری آزمون و اعتکاف علمی، اهدای کتاب های کمک درسی، مشاوره و سالن مطالعه است.

دغدغه انجمن دانشجویی و سازمان مردم نهاد یاس (یاوران اندیشه) هم رفع تبعیض در حوزه فرهنگی و آموزشی است و از نظر مسئولان این مجموعه هر کسی در هر جایگاه و با هر میزان توانمندی می تواند به دیگران کمک کند. سفیران این انجمن در دانشگاه هستند و در زمینه عدالت آموزشی کمک می کنند.

فعالیت های این انجمن هم در قالب خدمت رسانی آموزشی برای دانش آموزان حاشیه شهر از مقطع ابتدایی تا کنکور رایگان است که شامل

هر قلم، یک امید

حسین فلاح، مدیر مجمع نکوداشت غدیر هم صحبت هایش را درباره پویش «هر قلم، یک امید» با این اشاره کوتاه شروع می کند که نداشتن نوشت افزار ساده ای مثل مداد، دفتر، پاک کن و کیف مدرسه ممکن است برای خیلی ها مسئله کوچکی به نظر برسد اما برای کودکان نیازمند، این مسئله به معنای خدا حافظی با عرصه آموزش است. او درباره پویشی که از سال ۱۳۹۸ شروع شده و غالباً با همت و همراهی حدود سیصد دانشجویان نخبه می چرخد می گوید: همه کسانی که در این حوزه دخیل هستند، سعی می کنند سدها را از سر راه کودکان نیازمند بردارند و مسیر تحصیلی آن ها

را هموار کنند. «هر قلم، یک امید» نام طرحی نیکوکارانه و به دنبال ایجاد فرصت های برابر تحصیلی و کاهش نابرابری هاست. مدیر مجمع نکوداشت غدیر اعتقاد دارد: مهر برای همه بچه های این سرزمین باید زیبا، دوست داشتنی و خاطره انگیز شروع شود. امسال برای هشتصد دانش آموز بسته های تحصیلی آماده کردیم و هنوز هم این برنامه ادامه دارد. قطعاً این کار برای دانشجویان ما حس خوبی دارد. باتوجه به اینکه چند هفته ای از شروع سال تحصیلی گذشته است، هنوز هم در حال شناسایی و کمک کردن به خانواده های کم بضاعت در حوزه تحصیلی هستند.

حرف های بی حساب و کنتورهای خاموش!

روزنامه نگار

دریغا که بسیاری از ما، بدان توجه نداریم، چه رسد که التزام داشته باشیم. فراوان می گویم، بد هم می گویم. معلوم است که خوب نتیجه نخواهیم گرفت. دانستن این نکته ظریف از امام شریف، علی^ع، شاید ما را اندکی تکان دهد تا از این محور بی خردی فاصله بگیریم؛ «إِذَا تَمَّ الْعَقْلُ نَقَصَ الْكَلَامُ؛ هنگامی که عقل کامل شود، سخن کم می شود». این

کلام شیخ اجل، سعدی، ضرب المثل شده است که «تا مرد سخن نگفته باشد/ عیب و هنرش نهفته باشد»، و وقتی سخن گفت، خود را عیان می کند؛ آن خود واقعی اش را. این کلام تربیت آفرین امام علی^ع است که می فرماید: «از زیاده گویی بپرهیز که عیب های نهانی تو را ظاهر می سازد و کینه های آرام گرفته دشمنان را بر ضد تو تحریک می کند». امام می فرماید اما

می کند کمتر سخن بگوید ولی متأسفانه افرادی را می بینیم که دم از ایمان می زنند و گویی سخنان خود را جزو اعمال خود به حساب نمی آورند و در مجالس از آغاز تا پایان از سخنان لغو و بیهوده یا سخنانی که آمیخته با غیبت، اهانت و تهمت باشد، ابا ندارند. انسان عاقل هرگز خود را گرفتار عواقب سوء می داند که بیشترین و مهم ترین گناهان با زبان انجام می شود؛ بدین سبب برای محفوظ ماندن از عواقب زیان بار گناه سعی

پروگویی یک صفت مذمت شده است. گزیده گویی است که پسند نیک پسندان قرار می گیرد. این را حکیم نظامی قرن ها پیش، مشق دفتر روزگار کرده است که: «کم گوی و گزیده گوی چون دُر». دلپیش را هم چنین توضیح می دهد که: «تا ز اندک تو شود جهان پر، بله، کلمات را باید عیار سنجید قبل از آنکه از زبان یا قلم آدمی جاری شوند. این گفته ها و نوشته هایت که معیار تشخیص دیگران

یادداشت